

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2022, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 20. 4. 2022, č. j. X, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 11 228 Kč, k rukám advokáta Mgr. Václava Voříška, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny odboru dopravy, úseku přestupků v dopravě (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 7. 12. 2021, č. j. X.
2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 4 písm. c) téhož zákona, kterého se měl dopustit tím, že „dne 16. 6. 2020 v 9:38 hodin, na silnici č. I/7 u ukončení dálnice D7 u obce Postoloprty, ve směru jízdy na Louny řídil motorové vozidlo tovární značky X, registrační značky X, kterému hlídka PČR OSD Ústí nad Labem laserovým rychloměrem LaserCam4 naměřila rychlost 115 km/h v úseku, kde je maximální dovolená rychlost dopravní značkou omezena na 80 km/h, po zohlednění tolerance $\pm 3 \%$ byla rychlost 111 km/h, tj. vozidlo překročilo dovolenou rychlost o 31 km/h.“
3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena pokuta ve výši 4 000 Kč. Podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky byla žalobci dále uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že byl správnímu orgánu I. stupně dne 16. 6. 2020 policií oznámen shora popsáný přestupek žalobce. Správnímu orgánu I. stupně byla předána fotodokumentace vozidla, předložených dokladů a měřeného úseku s dopravním značením a s umístěním radarového zařízení, dále úřední záznam ze dne 16. 6. 2020, popisující průběh prováděné kontroly, ověřovací list č. X, školení operátorů pro obsluhu silničního rychloměru LaserCam4 a záznam o přestupku s důkazovou fotodokumentací měřeného vozidla. Dne 22. 7. 2020 byl spis doplněn o výpis z evidenční karty žalobce.
5. Po shromáždění výše uvedených podkladů vydal správní orgán I. stupně příkaz ze dne 28. 7. 2020, jenž byl následně zrušen podaným odporem. Rozhodnutím ze dne 11. 12. 2020 byl žalobce shledán vinným ze shora popsáného přestupku. Toto prvostupňové rozhodnutí bylo k odvolání žalobce zrušeno žalovaným, jelikož ve spisové dokumentaci nebylo na žádné fotografii zaznamenáno dopravní značení č. B 20a, kterým měla být v daném úseku upravena nejvyšší dovolená rychlost na 80 km/h, tudíž nebylo prokázáno, že došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 31 km/h.
6. Správní orgán I. stupně dne 4. 6. 2021 doplnil spisovou dokumentaci o fotografie ve formátu A3, z nichž bylo zřejmé, že se na místě nacházela dopravní značka č. B 20a, kterou byla v daném úseku upravena nejvyšší dovolená rychlost na 80 km/h. Novým rozhodnutím datovaným dne 22. 6. 2021 shledal správní orgán i. stupně žalobce vinným ze shora označeného přestupku. I toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobce zrušeno žalovaným. Žalovaný totiž konstatoval, že fotografie neobsahují datum a čas pořízení. Nebylo tak prokázáno, že se značka na daném místě nacházela i v předmětném čase.

Nařídil proto správnímu orgánu I. stupně vyžádat si od správce komunikace stanovisko, zda v daném místě a době bylo umístěno dopravní značení č. B 20a, kterým byla upravena nejvyšší dovolená rychlost na 80 km/h.

7. Na výzvu správního orgánu I. stupně Ředitelství silnic a dálnic ČR (dále jen „ŘSD“) uvedlo, že se v případě značky B 20a upravující rychlost na 80 km/h na dálnici D7 v km provozního staničení 56,263 jedná o stálé dopravní značení. Je ve vzdálenosti 420 m před značkou B 20a upravující rychlost na 60 km/h, která je v km provozního staničení 55,843. Značka B 20a upravující rychlost na 80 km/h byla na dálnici D7 umístěna na základě stanovení místní úpravy ze dne 26. 4. 2018, č. j. 606/DS/2018 (Krajský úřad Ústeckého kraje, ODaSH), v souvislosti s napojením stavby D7 Postoloprty – MÚK Bitozeves. Přílohou byly zaslány fotografie z pasportu silnic, který je prováděn pravidelně videosběrem, na němž je vidět, že značení zde bylo umístěno ve dnech 22. 7. 2019, 17. 6. 2020 a 17. 6. 2021.
8. Po doplnění spisové dokumentace o uvedená stanoviska ŘSD přistoupil správní orgán I. stupně k vydání výše označeného rozhodnutí ze dne 7. 2. 2021, jímž žalobce opětovně znal vinným ze shora popsáního přestupku. Konstatoval, že ze spisového materiálu a především ze záznamu z rychloměru je zřejmé, že rychlost vozidla řízeného žalobcem byla rychloměrem změřena spolehlivě. Ze stanoviska ŘSD vyplývá, že značka B 20a upravující rychlost na 80 km/h byla umístěna ve vzdálenosti 420 m před značkou B 20a upravující rychlost na 60 km/h, kde bylo stanoviště radaru. Dle důkazového obrázku ze záznamu o přestupku byla rychlost 115 km/h žalobci naměřena ve vzdálenosti 165 m od radaru, tedy cca 255 m za značkou B 20a upravující rychlost na 80 km/h. Správní orgán I. stupně se dále zabýval úvahou o výši správního trestu. Konstatoval, že k jednání došlo ve všední den v dopoledních hodinách, tedy v době, kdy provoz na pozemních komunikacích není zanedbatelný. Přihlížel též k výši naměřené rychlosti jízdy, kdy žalobce by nemusel být schopen v případě náhlé potřeby reagovat na změnu situace v provozu na pozemní komunikaci, a k výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 22. 7. 2020, v níž má žalobce evidováno 27 záznamů o přestupcích v dopravě, z toho 17 za překročení nejvyšší dovolené rychlosti. V této souvislosti dodal, že dosud uložené sankce se míjí účinkem a nejsou pro žalobce dostatečným ponaučením. Po zvážení všech těchto aspektů se správní orgán I. stupně rozhodl uložit správní trest pokuty v horní hranici zákonné sazby.
9. Dne 27. 12. 2021 obdržel správní orgán blanketní odvolání, které žalobce později doplnil. Namítal, že nebylo prokázáno, že by ke změření rychlosti vozidla došlo právě v úseku platnosti dopravní značky č. B 20a, omezující nejvyšší dovolenou rychlost jízdy na 80 km/h. Fotografie policisty za dopravní značkou č. B 20a omezující nejvyšší dovolenou rychlost jízdy na 60 km/h podle žalobce neprokazuje, že bylo měřeno právě z tohoto místa. Může se totiž jednat o fotografii pořízenou během jiného měření a předloženou policisty jen pro ilustraci. Dále namítal, že ŘSD jako správce komunikace sdělilo, že značka č. B 20a upravující rychlost na 80 km/h je umístěna na dálnici č. D7, zatímco žalobce byl měřen na silnici č. I/7 a to znamená, že mezi umístěním značky omezující rychlost a místem měření muselo dojít k ukončení dálnice. Žalobce dále popřel, že by byla dopravní značka v terénu fakticky umístěna a navrhoval výpověď svědků, kteří místem téhož dne projížděli. Závěrem žalobce brojil proti výroku o sankci. Tvrdil, že pozemní komunikace byla v době pandemie méně vytížená a navrhl, aby správní orgán vyžádal

od ŘSD data o provozu na dané pozemní komunikaci. Dodal, že s ohledem na velmi těsné naplnění skutkové podstaty by míra překročení nejvyšší dovolené rychlosti měla být hodnocena jako okolnost polehčující a přičítání této okolnosti k tíži představuje porušení zásady dvojího přičítání. Podle žalobce správní orgán rovněž vycházel ze staré a neaktuální evidenční karty. Závěrem žalobce konstatoval existenci nových důkazů, a to vyjádření ČMI. Rovněž tvrdil, že je měření v případě zpomalení vozidla zakázáno, jelikož má za následek možné zkreslení naměřené rychlosti, což navrhl prokázat návodem k obsluze

10. K odvolání žalobce přezkoumal prvostupňové rozhodnutí žalovaný. Konstatoval, že přestupek je přesvědčivě a nezpochybnitelně zdokumentován a spis obsahuje všechny důkazy a další podklady pro toto konstatování. Nepřisvědčil přitom námitkám, podle nichž nebylo prokázáno, že by ke změření rychlosti došlo v úseku platnosti dopravní značky č. B 20a. Existenci dopravních značek č. B 20a, snižujících nejvyšší dovolenou rychlost na 80 km/h a dále na 60 km/h na silnici I. třídy č. I/7 u obce Postoloprty, měl žalovaný za prokázanou fotodokumentací, stanoviskem ŘSD a Opatřením obecné povahy ze dne 9. 4. 2018 vydaným Krajským úřadem Ústeckého kraje. Umístění stanoviště hlídky u značky č. B 20a snižující nejvyšší dovolenou rychlost na 60 km/h bylo doloženo nejen fotografickou dokumentací, ale i GPS souřadnicemi ze záznamu o přestupku, které dle sdělení ŘSD odpovídají umístění dané dopravní značky. Žalovaný dodal, že dle sdělení ŘSD je značka č. B 20a snižující nejvyšší dovolenou rychlost na 80 km/h umístěna ve vzdálenosti 420 m před značkou č. B 20a snižující nejvyšší dovolenou rychlost na 60 km/h. Žalobci byla rychlost 115 km/h naměřena ve vzdálenosti 165 m, což prokazuje záznam o přestupku vytištěný z měřicího zařízení, na němž je důkazový obrázek i popis snímku. Podle žalovaného tedy bylo spolehlivě prokázáno, že byl žalobce změřen v úseku platnosti značky č. B20a snižující nejvyšší dovolenou rychlost na 80 km/h. Předmětné dopravní značení upravující rychlost je ostatně viditelné i na webových stránkách Mapy Google a umístění se shoduje s fotografiemi pořízenými hlídkou policie a fotografiemi z pasportu silnic pořízenými videosběrem ŘSD. K námitce, že podle ŘSD je značka č. B 20a upravující rychlost na 80 km/h umístěna na dálnici č. D7, zatímco žalobce byl měřen na silnici č. I/7, žalovaný konstatoval, že pozemní komunikace v České republice jsou očíslovány v rámci jednotného celostátního systému a předmětná komunikace má číselné označení 7. Pokud ŘSD označilo komunikaci jako č. D7, jednalo se podle žalovaného zřejmě o zažitou formulaci, která ve skutečnosti rozporem není, a která nevyvrací skutečnost, že se jedná o silnici č. I/7. Žalovaný dále konstatoval, že na stránkách Mapy Google je dopravní značení č. IZ 1b „Konec dálnice“ umístěno přibližně 70 metrů před dopravním značením č. B 20a snižujícím nejvyšší dovolenou rychlost na 80 km/h, je tedy jednoznačně prokázáno, že dálnice byla ukončena ještě před dopravním značením č. B 20a snižujícím nejvyšší dovolenou rychlost na 80 km/h. Návrhu na provedení dalšího dokazování výsledkem svědků X a X, kteří by potvrdili, že se předmětné značky v daném úseku fakticky nenacházely, žalovaný nevyhověl. Považoval je s ohledem na ostatní provedené důkazy za nadbytečné, jelikož existenci značek na daném místě měl za dostatečně prokázanou. Námitkám týkajícím se výroku o sankci žalovaný rovněž nepřisvědčil. Podle žalovaného není pravdou, že byla pozemní komunikace ztlačně méně vytižena kvůli probíhající pandemii nemoci Covid-19. K přestupku došlo dne 16. 6. 2020, tedy v době uvolňování vládních opatření, když nouzový stav byl v České republice vyhlášen od 12. 3. 2020 do 17. 5. 2020. Od pondělí 15. 6. 2020 se zásadně rozvolnil režim cest do a ze zahraničí, jako i další provoz služeb. Návrh na vyžádání dat od ŘSD o provozu na dané komunikaci z

rozhodného dne proto považoval žalovaný za nadbytečný. Podle žalovaného se v případě přihlížení k výši naměřené rychlosti nejedná o případ porušení zákazu dvojího přičítání. Správní orgán totiž přihlédl k závažnosti přestupku, jelikož faktor rychlosti má vliv na délku brzdné dráhy, na reakční schopnosti řidiče i na závažnost následků případné dopravní nehody, přičemž nejvyšší dovolenou rychlost 80 km/h žalobce překročil nejméně o 31 km/h. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 10 As 238/2017-54, podle nějž se nejedná o dvojí přičítání, pokud vzal správní orgán v úvahu míru překročení povolené rychlosti. Rovněž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni, ze dne 29. 2. 2016, č. j. 17 A 8/2015-53, podle kterého není třeba, aby bezpečnost a plynulost silničního provozu byla skutečně porušena, nýbrž postačuje, aby takové jednání bylo objektivně způsobilé bezpečnost a plynulost silničního provozu ohrozit. Co se týče namítané neaktuálnosti výpisu z evidenční karty, správní orgán posuzoval výpis z evidenční karty ze dne 22. 7. 2020 a přihlížel k hodnocení osoby řidiče nejblíže spáchání přestupku, nikoliv po více než roce a půl. Závěrem žalovaný zamítl návrh žalobce na provedení návodu k obsluze měřicího zařízení jako nového důkazu. Žalobcovy námitky týkající se měření byly podle žalovaného již dostatečně vypořádány. Žalovaný v tomto kontextu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013, podle něhož, pokud obviněný zpochybňuje provedené důkazy, přesouvá se důkazní břemeno na něj. Tvrdil-li žalobce, že je měřeno v rozporu s návodem k obsluze, musí uvádět skutečně relevantní skutečnosti, obecné pochybnosti nestačí. Žalovaný proto konstatoval, že žalobcem navrhované důkazy považuje za nadbytečné, neboť shledal za dostatečně prokázané, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku. Další nový navrhovaný důkaz, Sdělení informací k měření silničním rychloměrem, vydané ČMI Městskému úřadu Nýřany, je dle žalovaného vyjádřením ke konkrétním snímkům z konkrétního měření, které si vyžádal Městský úřad Nýřany, a nejedná se tak o vyjádření všeobecně platné, které by bylo možné aplikovat i na zde přezkoumávanou věc. Žalovaný doplnil, že žalobce před vydáním rozhodnutí nevznesl návrhy na doplnění dokazování návodem k obsluze a sdělením ČMI, ačkoliv se se spisovým materiálem a podklady pro rozhodnutí seznámil. Z výše uvedených důvodů žalobcovu odvoláním zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Žaloba

11. Žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí. Předně brojil proti odůvodnění výše uloženého trestu. Dle jeho názoru nebyla prokázána tvrzená vyšší intenzita provozu na pozemní komunikaci. Uvedl, že se nelze odvolávat na obecně známou skutečnost, tedy hustotu provozu v dopoledních hodinách v době pandemie nemoci Covid-19, kdy doprava naopak zaznamenala znatelný pokles intenzity. Své tvrzení, dle kterého byl provoz naopak nižší intenzity, navrhl prokázat daty o provozu na dané pozemní komunikaci. Podle žalobce byl žalovaný povinen tento důkaz provést.
12. Za další vadu žalobce označil porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Správní orgány totiž přihlížely k výši naměřené rychlosti, přesto, že je již znakem skutkové podstaty přestupku. Správní orgán přitom smí žalobci k tíži přičítat jen míru, o kterou byla překročena hranice dané skutkové podstaty. Ta byla v případě žalobce překročena o 1 km/h nad hranici nezbytnou k jejímu naplnění, a tedy nemohla být hodnocena k jeho tíži. Pro podporu své argumentace žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správní soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 As 301/2016-36, a ze dne 22. 8. 2019, č. j. 3 As 281/2017-47.

13. Správní orgány podle žalobce rovněž pochybily při hodnocení osoby žalobce ve vztahu k dříve spáchaným přestupkům. Žalobce přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010-55, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49. Při posouzení osoby žalobce je správní orgán podle jeho názoru povinen provést hodnocení ke dni ukládání trestu, nikoliv ke dni spáchání přestupku. Správní orgány tedy pochybily, pokud přihlédly k tomu, že žalobce zejména v posledních pěti letech předcházejících datu přestupku spáchal 3 jiné přestupky. Pokud by totiž správní orgán hodnotil osobu přestupce aktuálně, bylo by výsledné hodnocení pro žalobce příznivější, neboť se dalších přestupků nedopustil.
14. V dalším žalobním bodu žalobce brojil proti neprokázání konkrétní úpravy nejvyšší dovolené rychlosti v daném úseku. Z vyjádření ŘSD vyplývá, že značka B 20a je umístěna na dálnici D7, žalobce byl však měřen mimo dálnici, muselo tedy v mezidobí dojít k ukončení dálnice. Ukončením dálnice však dochází k ukončení platnosti značky B 20a. Pokud tedy byla dopravní značka B 20a umístěna na dálnici a žalobce byl měřen až po skončení dálnice, pak se na něj nemohlo vztahovat rychlostní omezení, dané touto dopravní značkou, protože její platnost skončila spolu s koncem dálnice.
15. Pokud žalovaný tvrdil, že je dopravní značka „koniec dálnice“ podle serveru Google maps umístěna 70 metrů před dopravní značkou B 20a snižující nejvyšší dovolenou rychlost na 80 km/h a cca 490 metrů od značky B 20a snižující nejvyšší dovolenou rychlost na 60 km/h, nebyl žalobce s těmito důkazy seznámen. Jestliže tedy žalovaný z těchto podkladů vycházel při svém rozhodování, porušil právo žalobce dle § 36 odst. 3 správního řádu.
16. Žalobce dále namítal nedostatek vymezení místa protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí. V něm je totiž uvedeno, že žalobce se dopustil přestupku „*na silnici č. I/7*“, tedy na silnici první třídy, avšak hned v další části věty je zpřesněno, že k přestupku došlo „*před ukončením dálnice D7 [...] ve směru na Louny*“ na „*km 56*“, tedy na dálnici. Podle žalobce je takové vymezení místa vnitřně rozporné.
17. Za další vadu označil žalobce neprovedení důkazu návodem k obsluze rychloměru. Jak totiž tvrdil již v odvolání, z návodu se podává, že nelze akceptovat měření, u kterého dochází k brždění měřeného vozidla, resp. nesmí být měřeno vozidlo, které brzdí. Žalovaný neprovedení tohoto důkazu odůvodnil tím, že je nadbytečný, neboť ostatní důkazy spáchání přestupku prokazují. Není však pravdou, že by ostatní důkazy spáchání přestupku dokazovaly. Žádný z ostatních důkazů totiž neobjasňuje, zda je výrobcem měřidla dovoleno měřit při prudkém zpomalení vozidla. Naopak, žalobcem navržený důkaz sloužil ke zpochybnění jediného důkazu, na kterém správní orgány svůj závěr o rychlosti vozidla stavěly. Pro podporu své argumentace žalobce citoval úryvek z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 476/2018-32, podle kterého je namísto navržený důkaz provést a nepostačí jeho vypořádání odkazem na snímek z rychloměru. Závěrem žalobce zdůraznil, že žalovaný nepředložil žádný argument, který by zpochybňoval jeho tvrzení, totiž že při výraznějším brždění měřeného vozidla nemůže být rychlost měřena, neboť rychloměr pracující na principu diferenčního dálkoměru může v takovém případě zkreslit výsledek měření. Dodal, že žalobci nelze na jedné straně vytýkat, že své tvrzení neprokázal a na straně druhé odmítnout důkaz, který žalobce navrhl k jeho prokázání.

18. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhol zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

III. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě označil výrok o sankci za přezkoumatelný a řádně odůvodněný. K otázce správného určení výměry správního trestu žalovaný užil v podstatě obdobnou argumentaci jako v napadeném rozhodnutí. Nad rámec doplnil, že se v daném případě nejednalo o porušení zákazu dvojího přičítání, jelikož se žalobce překročení rychlosti dopustil v místě, kde se spojují dva jízdní pruhy v jeden a zároveň se zde nachází připojovací pruh pro zařazování vozidel. K přestupkům, které žalobce spáchal v minulosti, podle žalovaného přihlížel správní orgán I. stupně v příkazu ze dne 28. 7. 2020 podle evidenční karty ze dne 22. 7. 2020. Takový postup označil s odkazem na odbornou literaturu za zcela zákonný.
20. O existenci značky B 21a na místě, které bylo popsáno v obou rozhodnutích, neměl žalovaný pochyby. Kromě již předestřených argumentů dodal, že opatření obecné povahy vydané Krajským úřadem Ústeckého kraje, které stanovuje místní úpravu dopravního značení na silnici č. I/7 u obce Postoloprty dokazuje, že se jednalo právě o silnici č. I/7, neboť dle § 124 odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu platí, že místní a přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích stanoví krajský úřad. Žalovaným uváděný odkaz na internetový portál Mapy Google je veřejně přístupný mapový portál, který se běžně v praxi používá pro bližší představu místa, kde došlo k přestupkovému jednání. Žalovaný dále doplnil, že je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno „na silnici č. I/7 u ukončení dálnice D7“. Nevyplývá z něj tak rozpor uvedený žalobcem, tedy že mělo být měřeno na silnici č. I. 7 před ukončením dálnice.
21. Neprovedení dalších důkazů za účelem ověření správnosti měření považoval žalovaný rovněž za správné. Zopakoval přitom argumentaci užitou v napadeném rozhodnutí. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl, s tím, že náklady řízení nepožadoval.

IV. Posouzení věci krajským soudem

22. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
23. V projednávané věci žalobce předně brojil proti odůvodnění výše uložené trestu. Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlídnout při stanovení druhu a výměry sankce, je uveden v § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat logické kroky, které jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění její výše bylo následně soudem přezkoumatelné. Správní

orgán je povinen přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a uvést, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši ukládané sankce. Výše uložené sankce tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52).

24. První námitce spočívající v tvrzení, že nebyla prokázána vyšší intenzita provozu na pozemní komunikaci, soud nepřisvědčil. Žalovaný totiž na obdobnou odvolací námitku žalobce reagoval poměrně obsáhle a dle názoru soudu ji dostatečně vyvrátil, když uvedl, že k přestupku došlo v době uvolňování vládních opatření. Nouzový stav byl v České republice vyhlášen od 12. 3. 2020 do 17. 5. 2020. Již v květnu 2020 došlo k postupnému otevírání služeb a provozoven, hradů, zámků, ZOO a povoleny byly hromadné akce ve vnitřních i venkovních prostorách s omezenou kapacitou, která byla dále navyšována v červnu. Od pondělí 15. 6. 2020 se zásadně rozvolnil režim cest do a ze zahraničí, jako i další provoz služeb. Taková argumentace dle názoru soudu dostatečně vyvrátila žalobcovu obecnou námitku, že v období pandemie nemoci covid-19 byla intenzita provozu na daném místě zanedbatelná. Bylo tedy nadbytečné, jak ostatně uvedl i žalovaný, provádět další důkaz vyjádřením ŘSD.
25. Ani námitku týkající se hodnocení osoby žalobce ve vztahu k dříve spáchaným přestupkům soud nevyhodnotil jako důvodnou. Podstatou úvahy správních orgánů bylo, že žalobce je s ohledem na 27 záznamů v evidenční kartě, z toho 17 za překročení nejvyšší povolené rychlosti, notorickým přestupcem a ukládané sankce se v jeho případě mívá účinkem. Toto hodnocení osoby žalobce plně koresponduje judikaturním závěrům, podle kterých správní orgány mohou přihlédnout ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, při hodnocení jeho osoby z hlediska sklonů porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích (srov. např. žalobcem označený rozsudek zdejšího krajského soudu ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49, publ. ve Sb. NSS 2912/2013). Úvaha o tom, kolik přestupků žalobce spáchal v posledních pěti letech, se pak ve vztahu k výše zmíněnému jeví spíše jako nadbytečná.
26. Za důvodnou však zdejší soud shledal námitku porušení zásady zákazu dvojího přičítání V již citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52, se uvádí, že „*k okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, nelze přihlédnout jako k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující.*“
27. V daném případě byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, podle kterého se přestupku dopustí ten, kdo překročí nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 30 km/h a více. Žalobce podle výroku prvostupňového rozhodnutí překročil nejvyšší povolenou rychlost o 31 km/h. Tuto skutečnost správní orgány hodnotily jako přitěžující. Správní orgány však hodnotily jako přitěžující okolnost překročení rychlosti ve vztahu k nejvyšší dovolené rychlosti, namísto ke skutkové podstatě přestupku, kterou žalobce svým jednáním naplnil. Vzhledem k tomu, že hranici rychlosti, kterou je třeba překročit pro naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku, žalobce překročil velmi těsně (o pouhý 1 km/h), nelze jemu naměřenou rychlost posuzovat jako

přítěžující okolnost. Správní orgán I. stupně tedy porušil zásadu zákazu dvojího přičítání. Toto pochybení mělo vliv na výši uložené sankce, neboť šlo o jednu z pouhých tří přítěžujících okolností, které vzal správní orgán I. stupně při jejím ukládání v potaz. Uložená sankce se přitom pohybovala v horní polovině zákonné sazby (srov. dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 3 As 281/2017-47).

28. Rozhodnutí žalovaného tak nelze považovat za dostatečně a přesvědčivě odůvodněné, pokud jde o stanovení výše sankce. Jak již bylo uvedeno shora, výše uložené sankce musí být zdůvodněna takovým způsobem, aby její odůvodnění nepřipouštělo rozumné pochybnosti o tom, že odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu. Tomuto požadavku však rozhodnutí správního orgánu I. stupně nedostálo a tato vada nebyla napravena ani v řízení odvolacím. Napadené rozhodnutí je tak v části odůvodňující výši sankce nepřezkoumatelné.
29. Důvodné jsou rovněž žalobcovy námitky, v nichž brojil proti neprokázání konkrétní úpravy nejvyšší dovolené rychlosti v daném úseku. Je totiž pravdou, že podle vyjádření ŘSD byla značka B 20a upravující nejvyšší povolenou rychlost na 80 km/h umístěna na dálnici D7. Podle výroku prvostupňového rozhodnutí byl však žalobce měřen na silnici č. I/7, tedy mimo dálnici. Soud proto souhlasí s žalobcem, že ze shora uvedeného lze dovozovat, že v blízkosti místa měření muselo dojít k ukončení dálnice dopravním značením č. IZ 1b. Je rovněž pravdou, že tímto dopravním značením dochází k ukončení platnosti značky B 20a. Na základě provedených důkazů tak není zřejmé, zda žalobce nebyl měřen za značkou č. IZ 1b, a tedy v úseku, kde již neplatilo omezení rychlosti na 80 km/h stanovené značkou B 20a.
30. Pokud se žalovaný tuto nejasnost pokusil vysvětlit tvrzením, že na stránkách Mapy Google je dopravní značení č. IZ 1b umístěno přibližně 70 metrů před dopravním značením č. B 20a, pak nezbývá než přisvědčit žalobci, že takové tvrzení nebylo podloženo žádným řádně provedeným důkazem. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, *„pokud správní orgán nezachytí stav internetové stránky, kterou vzal v potaz pro své rozhodování, ať již tiskem nebo uložením na elektronický nosič dat, znemožní tak správnímu soudu úkol vycházet při přezkumu rozhodnutí ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Je proto nezbytné, aby důkazy z internetu, které správní orgán nashromáždí, byly přezkoumatelně označeny datem svého pořízení.“* Ve zde přezkoumávaném případě nebyl výstup z mapového portálu zachycen vůbec. Ve spisovém materiálu tak není jediný přezkoumatelný podklad, který by bylo možné ve vztahu k tvrzení žalovaného hodnotit.
31. Lze souhlasit s vyjádřením žalovaného, že mapový portál www.google.cz je veřejně přístupný mapový portál, který se v běžné praxi používá pro bližší představu místa, kde došlo k přestupkovému jednání. Veřejně přístupné mapové portály lze bezpochyby použít pro orientaci na daném místě, nicméně v případě, že hodlá správní orgán své úvahy vzešlé z prozkoumání mapových podkladů použít k prokázání viny přestupce v přestupkovém řízení, musí dané podklady provést jako důkaz. Přestupci pak musí být podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
32. Tak se ve zde přezkoumávané věci nestalo. Žalovaný neprovedl snímky z mapové aplikace jako důkaz. Neprovedl ostatně ani jiný důkaz, jímž by prokázal, kde přesně se v daném místě a čase nacházelo dopravní značení č. IZ 1b, které bylo rozhodné pro určení nejvyšší dovolené rychlosti v místě. Skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, proto dle názoru zdejšího soudu nemá oporu ve spise a vyžaduje jeho doplnění.

33. Jestliže žalobce v související námitce tvrdil, že je vymezení místa spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vnitřně rozporné, pak zřejmě nevycházel z aktuálního znění tohoto rozhodnutí. Formulace „na silnici č. I/7 před ukončením dálnice D7 [...] ve směru na Louny“ totiž byla uvedena v předchozích verzích prvostupňových rozhodnutí, která byla zrušena žalovaným. V rozhodnutí vydaném dne 7. 12. 2021 je místo určeno jako „na silnici č. I/7 u ukončení dálnice D7 u obce Postoloprty“. Neobstojí tedy námitka, že by měl být žalobce dle znění výroku prvostupňového rozhodnutí měřen na silnici č. I/7 a zároveň na dálnici.
34. Závěrem musel soud dát žalobci za pravdu i ve vztahu k námitce ohledně neprovedení důkazu návodem k obsluze rychloměru. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48, „není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamena, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene“ (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2017, č. j. 2 As 235/2017-26).
35. Je třeba připomenout, že tento důkazní návrh uplatnil žalobce na podporu svého tvrzení, že v daném případě nelze akceptovat provedené měření rychlosti z důvodu brždění vozidla. Dovolával se přitom prudkého zpomalení jeho vozidla až na 58 km/h a s odkazem na návod k obsluze k rychloměru namítal, že měření v případě takové decelace je zakázáno.
36. V přezkoumávaném případě žalovaný zdůvodnil neprovedení navrhovaného důkazu dvojím způsobem. Na jedné straně žalobci vytýkal, že před vydáním rozhodnutí nevzněl návrh na doplnění dokazování návodem k obsluze, a dovozoval, že žalobce neprokázal jím tvrzené skutečnosti. Pro podporu své argumentace odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se přenesení důkazního břemena na žalobce. Na straně druhé však uváděl, že navrhované důkazy považoval za nadbytečné, jelikož měl za prokázané, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku. Dále citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu, podle něhož nemusí správní orgán provádět další dokazování, pokud má za to, že byl skutkový stav dostatečně zjištěn. Žalovaný se tedy sice pokusil dostat výše zmiňované povinnosti odůvodnit, proč navrhovaný důkaz neprovedl, zvolené odůvodnění je však podle zdejšího soudu vnitřně rozporné. Žalobce buď neunesl své důkazní břemeno, a tedy neprokázal tvrzené skutečnosti zpochybňující věrohodnost předmětného výstupu z měření rychloměru, nebo se důkaz jevil nadbytečným, jelikož žalovaný shledal za dostatečně prokázané naplnění skutkové podstaty přestupku, pak by ale nebylo možné žalobci vytýkat neunesení důkazního břemene. Současně je třeba reagovat na zmínku žalovaného, že žalobce ani jeho zmocněnec návrhy na doplnění dokazování neuplatnili
- po seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Tato skutečnost sama o sobě nemůže mít na hodnocení důkazních návrhů jako nadbytečných, resp. neprokazujících žalobcova tvrzení žádný vliv, neboť v přestupkovém řízení, které je svou povahou řízením o trestním obvinění v širším slova smyslu dle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.) platí, že koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu se neuplatní
- a obviněný přestupce může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i

v odvolání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, publ. ve Sb. NSS 1856/2009). Soud tedy uzavírá, že odůvodnění této části napadeného rozhodnutí bylo vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných rozhodovacích důvodech, a je proto v této části nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

V. Závěr a náklady řízení

37. Vzhledem k tomu, že některé z žalobních námitek shledal soud důvodnými, zrušil postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
38. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
39. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
40. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč a odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu) a 21% DPH z odměny a náhrady advokáta, tedy 1 428 Kč. Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 11 228 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení uhradil žalobci k rukám jeho právního zástupce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.

Zmeškání lhůty
k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro

výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 3. říjen 2022

Mgr. Lucie Trejbalová v. r.
samosoudkyně